

lunde det rette. Det er jo ikke saa sjælden, at Sandheden ligger i Midten, meget sjælden finder man den ude ved Grøftkanten eller Yderkanten.

Jeg tror nu ikke, der er nogen Fare for Kirken ved at have dette Menighedsraad, hverken i den ene eller den anden Henseende. Skulde jeg indvende noget, blev det, at det egentlig er grumme lidt af Rettigheder, disse Menighedsraad faa. De kunne være med til at vælge disse forskellige Bøger, men der staa jo næsten paa ethvert Punkt: „naar Præsten deri er enig“. Somme Tider skal Degnen være enig med dem ogsaa, saa noget særlig stort kan jeg ikke se, det er, der her sker, men jeg tror som sagt, at det er Vejen, vi skulle gaa, saa kunne vi altid tale om, hvor vidt der skal lægges mere eller mindre ind under Menighedsraadet.

Hvad disse mange forskellige Ændringsforslag, der ere stillede, angaar, kan jeg for de allerflestes Vedkommende slutte mig til dem, som Udvalget og Flertallet have stillet, men der er dog et Punkt, som jeg maa tage Afstand fra, og det er Nr. 21 til § 5, dette om den fulde Adgang til Nydelsen af Folkekirken Goder. Denne Form kan jeg ikke stemme for, ikke fordi jeg tror, at der kan ske noget forfærdeligt, hvis vi fik det vedtaget, jeg tror slet ikke, at Præsterne vilde faa Berserkergang og foretage en Generaludsmidning af Halvdelen, eller hvor mange det nu kan blive af Menighedens Medlemmer, thi hvis de gjorde det, tror jeg, at de kunde risikere selv at blive smidte ud. Det er jeg ikke bange for. Nej, Grunden til, at jeg ikke kan gaa med til det, er, at jeg ikke kan se, det er nogen som helst Forbedring fra det, Ministeren har foreslået, og naar man ikke kan faa noget bedre end det, man har, foretrækker jeg at beholde det gamle. Jeg bliver derfor staaende paa det oprindelige Forslag akkurat af den samme Grund, det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) har til at forlade det og gaa over til Ændringsforslaget. Det er ikke, fordi jeg som han mener, at det oprindelige er for svævende, men fordi det oprindelige Forslag, saa vidt jeg kan se, er klarere og bestemtere affattet og derfor ogsaa mere letfattelig og forstaaeligt. Naar vi kræve, at hvert enkelt Medlem af Menigheden skal underskrive en saadan Erklæring, gælder det efter min Mening om at gøre denne saa klar og saa letfattelig som muligt, saa at enhver Iet kan forstaa den, Jeg ved, hvordan det

gik mig første Gang, jeg saa dette om den fulde Adgang til Nydelsen af Kirkens Goder. Jeg sagde til mig selv: Hvad er den „fulde Adgang“, og hvad er alle „Kirkens Goder“? Nu har jeg faaet Forklaringen paa, hvad det er, men hvem skal give hvert eneste, enkelt Medlem af Menigheden denne Forklaring om, hvad det er, de skulle sætte deres fulde Navn under? Derfor foretrækker jeg at beholde, hvad vi have, ikke fordi jeg mener, at der ikke kunde være en anden Form, der kunde være endnu bestemtere og klarere. Skulde jeg have det, som jeg bedst synes om, skulde det være noget, der omtrent har den Form, Biskop Rørdam har givet denne Erklæring i den lille Piece, han har skrevet, og hvor han har føjet til, at man ikke senere maa have sluttet sig til et andet Trossamfund, og at man vedkender sig — thi det maa man kunne forlange, at de skulle gøre aabent — endnu at staa paa Folkekirken Tro.

Der er en lille Ændring af Flertallet til § 18, nærmest af redaktionel Natur, som jeg hellere end gerne kan slutte mig til. Men jeg vil gerne sige et Par Ord om denne § 18. — Det forekommer mig, at man fra de fleste Sider lægger grumme lidt Vægt paa denne Paragraf. Jeg for mit Vedkommende sætter megen Pris paa dette lille første Skridt om jeg saa maa sige, i Retning af at føre Fattigplejen tilbage fra Kommunen til selve Menigheden og Kirken, hvor den oprindelig har været. Er der noget, der har skadet den danske Folkekirke, er det efter min Mening ganske sikkert dette, at hele vor Fattigpleje og Sygepleje fuldstændig er gledet ud af Kirkens Haand og gaaet over til Kommunerne. Se den Gang Vorherre gik omkring paa Jorden, var det de fattige, de syge og de nødlidende, der flokkedes omkring ham, medens det var de velhavende og rige, som fornemt trak sig tilbage og i det hele stod som hans skarpeste Modstandere. Nu er det,

Rettelser.

- Sp. 3904, L. 22—23 f. n.: „indstille deres Kandidat som Nr. 1 paa Listen“, læs: „vælge deres Kandidat“.
- 3905, L. 17—18 f. n.: „Menighedsarbejde“, læs: „Menighedsraad“.
- 3906, L. 12—13 f. o.: „over for visse Ændringsforslag“, læs: „paa visse Punkter“.